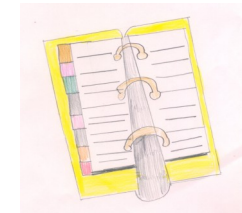

Het leukste boek

Geheime werelden

Dat ene speciale boek

Puck van Eijkeren

Het schilderij...

Naomi Goldenberg

Een nieuwsgierig Aagje

Tim Leusink

Donna Naaijken

Inhoud

Dat ene speciale boek	4
Het schilderij	16
Een nieuwsgierig Aagje	28
	40

Het leukste boek

De leukste krant verscheen voor het eerst in 2010. Een jaar later kreeg **De leukste site** voor het eerst een plekje op internet.

De leukste krant? De leukste site? Dan kan **Het leukste boek** niet uitblijven! Gelukkig vonden Puck van Eijkeren, Naomi Goldenberg, Tim Leusink en Donna Naaijken dat ook. Samen gingen we aan de slag.

Onze eerste uitdaging: een thema vinden voor **Het leukste boek**. We bedachten er vijf en lieten de klasgenoten van Tim beslissen. Het werd 'Geheime werelden'.

Onze volgende uitdaging: het verhaal op papier zetten. Alles telde mee. Grammatica en spelling, maar ook verhaalopbouw en lengte (maximaal tweeduizend woorden).

En nu is **Het leukste boek** klaar!

Dat betekent opnieuw een uitdaging: iedereen aan het lezen krijgen. Daarom is **Het leukste boek** straks ook op internet te vinden. Hou daarvoor de website www.honderduit.webklik.nl in de gaten.

Ester van Zundert

Dat ene speciale boek

Tekst en illustraties Puck van Eijkeren

Lisa is een arm meisje. Ze woont in een niet al te luxe huis. Dat vindt ze eigenlijk wel jammer. Ze heeft wel een leuk boek. Wat daarin gebeurt, wil ze ook graag een keer meemaken. Helaas, dat lukt niet (denkt ze).

Maar op een nacht gaat Lisa slaapwandelen en komt ze toch in die wereld. Ze kan er niet meer uit, en dan beseft ze dat ze eigenlijk heel veel heeft aan haar familie. Rijk zijn en veel spullen hebben, is niet belangrijk.

Lisa vraagt aan een konijn hoe ze terug kan. Maar dat kan niet, ze moet eerst de koningin verslaan. Lisa weet hoe ze dat moet doen omdat ze het boek wel 1000 keer heeft gelezen.

Hoe dat afloopt dat lees je snel!!!!

'Lisa... Lisa!!! Kom je naar beneden, we gaan eten!'
'Jahaaaa... ik kom zo. Ik lees nog even deze bladzijde af, ik ben bijna klaar.'

Als Lisa beneden komt, hebben haar vader, moeder, broertje en zusje al gegeten. Maar dat maakt haar niks uit. Ze schept haar bord vol en gaat naar boven.

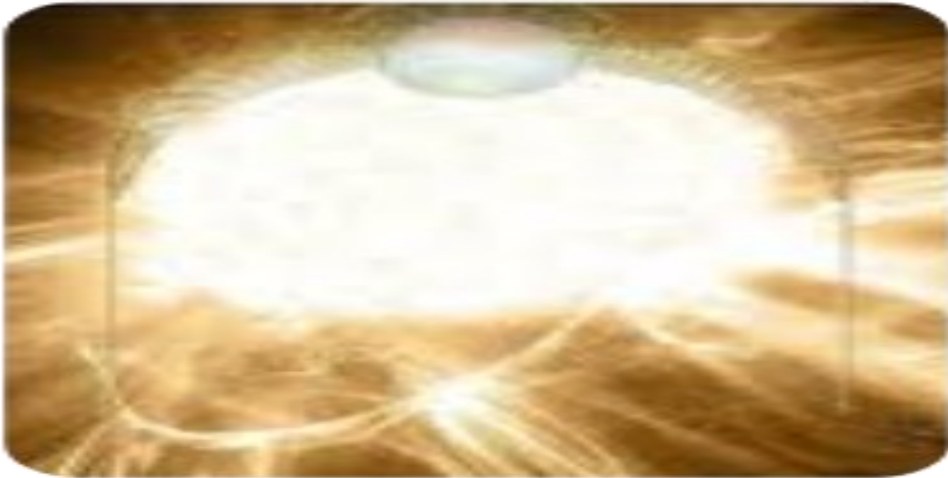
Ze leest weer verder. Lisa heeft namelijk net, voor haar elfde verjaardag, een boek gekregen en ze vindt het geweldig. Het boek is precies wat ze wilde. Het is spannend, leuk en lief. Precies goed eigenlijk.

De volgende dag leest Lisa weer verder en het boek is na een paar uur uit. Ze vindt het boek zo leuk dat ze het nog een keer gaat lezen, en nog eens, en nog eens. Net zolang tot ze heel het boek uit haar hoofd kent.

Lisa vindt Julia (de hoofdpersoon uit het boek) leuk en stoer. Ze is lief voor andere mensen en ze is grappig. Samen met haar konijn beleeft ze allemaal avonturen. Lisa vindt het boek zo leuk dat ze het zelf ook wil meemaken. Maar helaas, dat lijkt een onmogelijke droom.

Een week of twee later gebeurt er iets wat heel bijzonder is. Lisa slaapt, er is een mooie heldere hemel. Ze heeft een geweldige droom. Het gaat over het boek dat ze gelezen heeft.

Lisa zit zo in haar droom over haar boek dat ze gaat slaapwandelen. Ze gaat de deur uit en loopt weg. Ze loopt en loopt tot ze bij haar school is. Daar is iets heel bijzonders. Een soort poort. Het geeft licht!

Achter de poort zitten allemaal dieren. Die dieren beginnen tegen Lisa te praten. Ze zeggen dat ze moet komen. Lisa loopt door de poort. Ze is ineens in een huis. Niet haar eigen huis, maar het huis uit het boek. Lisa loopt naar boven en gaat in het bed liggen dat er staat.

Als ze wakker wordt, schrikt ze heel erg. Ze loopt voorzichtig naar beneden. Er zijn allemaal dieren. Ze

kan ze op de één of andere manier verstaan.

Lisa roept haar vader en haar moeder, maar ze krijgt geen antwoord. Ze roept nog een keer en dan merkt ze pas dat ze niet thuis is. Ze is in het huis van haar boek.

Het konijn uit het boek komt naar haar toe. Lisa vraagt: 'Waarom ben ik hier? Kan ik er nog wel uit?' Het konijn antwoordt: 'Lisa, je kunt hier alleen maar uit als je de koningin verslaat. Dat weet je toch? Zo gaat het ook in het boek.'

Het konijn gaat verder met praten. 'Hier in ons land is een probleem. De koningin is weer aan de macht. Ze mishandelt ons en doet ons pijn. Jij moet ons helpen!'

Lisa twijfelt. Maar na even nadenken, zegt ze: 'Oké, ik doe het. Alleen als ik daarna weer naar huis mag!'

'Dat weet ik nog niet zo zeker Lisa,' zegt het konijn. 'Maar je moet ons echt helpen. Om drie uur komt de koningin hier om te kijken of we alles gedaan hebben.'

'Wat moeten jullie dan doen?', vraagt Lisa. 'We moeten poetsen, eten maken, kleren naaien en de koningin van alles voorzien. En of dat nog niet genoeg is: ik, de koning van de dieren, moet ook bijzondere kruiden halen.'

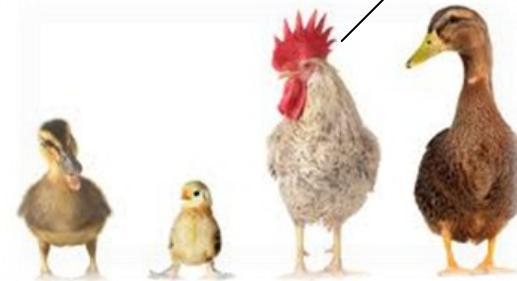
Het is drie uur en, inderdaad, zoals het konijn voorspeld had, komt de koningin. Lisa verstopt zich snel onder de kleren die zijn gewassen.

De koningin vraagt: 'Hebben jullie mijn huis al gepoetst?' 'Ja... koningin Maria.' 'Hebben jullie mijn eten voor vanavond gekookt?' 'Ja... alles wat u wilde koningin Maria.'

De strenge koningin roept verder. 'Hebben jullie mijn kleren

'genaaid?' 'Ja... precies zoals u ze wilde hebben koningin Maria.' 'Ik zie dat jullie mij hebben geholpen zoals ik dat wilde. Ik ben niet gauw tevreden, maar dit keer hebben jullie het goed gedaan.'

Ja, koningin Maria, we hebben alles gedaan.

Pfoe, dat is een opluchting! Koningin Maria neemt de schone was en de genaaide spullen mee. Maar Lisa zit nog in de bak met de gewassen kleren. Dat maakt niks uit...

Lisa voelt dat ze lopen. Ze vindt het wel een beetje spannend. Ineens denkt ze aan huis. Hoe zou het daar zijn?

Maar er is niet veel tijd om na te denken, want de koningin loopt met grote passen naar haar kasteel toe. Haar dienaren dragen de mand met alle lakens en kleren. De koningin denkt er met geen haar op haar hoofd aan om zelf de mand te dragen. Nee, geen denken aan.

Als ze bij het kasteel aankomen, zetten de dienaren

de mand met Lisa en de lakens neer. De koningin loopt verder. Lisa kruipt uit de mand en zegt tegen één van de dienaren: 'Hoi ik ben Lisa, ik ben hier om de koningin te verslaan. Willen jullie mij helpen?' Dat willen alle dienaren gelukkig wel. Samen gaan ze een goed plan bedenken om de koningin te verslaan.

Intussen thuis in de echte wereld, maken de vader, moeder, oma en opa van Lisa zich erg druk over Lisa. Ze hebben de politie gebeld en die is overal aan het zoeken. Iedereen doet er alles aan om Lisa te vinden. Maar niks helpt.

In de wereld waar Lisa is, is inmiddels een plan bedacht om de koningin aan te pakken. Ze willen 's avonds naar de kamer van de koningin gaan en haar voeten en armen aan elkaar vastmaken. Lisa en het konijn schuiven dan het bed van de koningin naar de balzaal. Dat

doen ze omdat iedereen straks wil zien wat ze doen.

Lisa legt dan een robotspin op de mond van de koningin. Als de koningin wakker wordt, valt de spin in haar mond. Aan de spin is een camera gemaakt en Lisa stuurt de spin naar het hart van de koningin. Daar maakt ze het hart goed en lief. Zo wordt de koningin weer een goed mens.

Lisa en de dienaren gaan eerst het plan verder uitwerken. Ze houden heel het land op de hoogte.

Er gaan dagen voorbij, maar dan is het zover. De koningin heeft net haar vervelende opdrachten gegeven bij het huisje van alle dieren en nu is ze weer thuis. In het kasteel wachten Lisa en de dienaren in spanning tot de koningin gaat slapen.

De nacht breekt aan en het plan kan in uitvoering. Iedereen vindt het spannend: ze gaan hun land nu echt redden! De hemel is donker en je hoort het gesnurk van de koningin.

Het eerste deel van het plan begint. Lisa gaat met het konijn naar de kamer van de koningin. Ze hebben een sterk touw bij zich. Dat proberen ze vast te knopen aan de benen van de koningin. Een lastige taak omdat de koningin niet wakker mag worden.

Heel even, een heel klein beetje beweegt de koningin. Lisa en het konijn verstoppen zich snel. Ze zijn verschrikkelijk bang, want als de koningin het ontdekt dan zijn ze er echt geweest. Uiteindelijk blijft de koningin gewoon slapen.

Lisa en het konijn gaan weer naar de koningin toe en dit keer lukt het wel om het touw vast te knopen. Lisa gaat terug naar de balzaal en zegt tegen de rest van de dieren dat het is gelukt met het touw. De dieren zijn verschrikkelijk blij en beginnen met het tweede deel van het plan.

Het konijn is nog in de slaapkamer. Hij bereidt de koningin alvast voor op een nare droom. Het konijn is namelijk een dromenvanger en hij blaast de aller-, allerengste droom van de hele wereld. Daarna blaast hij de droom naar de koningin.

Ondertussen zijn de andere dieren en Lisa de spin aan het maken. Het is geen echte spin maar een robotspin. De camera hebben de dieren al op de spin geplaatst. Verder moeten de touwen nog om de handen van de koningin worden gedaan. Daarna kan ze naar de balzaal worden gebracht.

Als het bed van de koningin in de balzaal staat, wordt de spin op haar mond gelegd. Daarna schudt Lisa de koningin zachtjes heen en weer zodat de spin in haar mond valt. De dieren zijn allemaal vreselijk bang, maar Lisa niet.

Lisa krijgt de eer om de spin te besturen. Allereerst gaat ze naar het hart. Daar ziet ze het: de gemene spier. Ze haalt de spier weg en de spin komt weer uit de mond terug naar buiten.

Als koningin Maria wakker wordt, schrikken alle dieren. Lisa vraagt: 'Koningin Maria moeten we uw schoenen meteen poetsen?' Koningin Maria antwoordt: 'Noem me geen koningin Maria, maar gewoon Maria. En jullie hoeven mijn schoenen niet te poetsen hoor.'

Nu merken alle dieren dat Maria lief is. De wereld is gered! Ze bouwen een groot feest en Maria mag ook komen.

Een paar dagen later wil Lisa wel weer naar huis. Naar haar vrienden en naar haar familie natuurlijk. Lisa zegt tegen de koningin: 'Ik ben graag hier, maar ik wil toch ook weer naar huis.' Maria antwoordt: 'Jij kan naar huis. Alleen moet ik dan wel een toverspreuk zeggen. Abracadabra, simsalabim. Laat Lisa gaan. Laat haar vrij en blij zijn.'

Opeens gaat de deur van het kasteel open. De familie van Lisa komt binnen. Ze neemt afscheid van alle dieren en gaat mee terug naar huis.

Zodra Lisa thuis is, komen haar vriendinnen: Puck en Ylana. Ze gaan samen shoppen. Dat is heel leuk. Lisa begrijpt nu dat ze niets anders nodig heeft. Geen iPod of wat dan ook. Ze heeft twee hele lieve vriendinnen, een moeder, vader, opa en oma. Lisa is gelukkig.

Het schilderij...

Tekst en illustraties Naomi Goldenberg

Hoe twee kinderen in een schilderij verdwijnen en een vreemde wereld moeten redden van de ondergang.

Nadat Taylor's vader is overleden, moet haar moeder Rachel een nieuw huis gaan zoeken. Het oude huis kan ze niet meer betalen. Wie had verwacht dat je een heel avontuur kan meemaken terwijl je huizen bekijkt?

Taylor liep de keuken binnen waar haar moeder de krant zat te lezen. 'Hey mam. Mag Johnny mee als we weer huizen gaan kijken?' 'Natuurlijk lieverd. Toevallig hebben we overmorgen een afspraak.' 'Cool. Ik ga het hem zeggen.'

Twee dagen later gingen Rachel en haar twee kinderen Ritchie en Taylor op huizenjacht. Taylor's allerbeste vriend Johnny ging ook mee. 'Mammie,' zei Ritchie toen ze een tijd hadden gereden. 'Waar zijn we? Ik zie de stad niet meer.' 'Dat klopt. We zijn op het platteland.'

'Mam!', riep Taylor. 'Mijn telefoon heeft geen bereik meer! Waar zijn we? In the middle of nowhere?' 'Nee Taylor, op het platteland van Colorado.' 'Wat?! Ik wil hier niet gaan wonen! Er zijn hier koeien!'

Even later kwam het gezelschap aan bij een groot landhuis net buiten een kleine stad. 'Wow! Wel een vet huis hoor!', zei Johnny. 'Ja', zei Taylor, 'maar jij hoeft er straks niet te wonen.'

Rachel klopte op de grote, houten voordeur. De huizenmakelaar was al binnen en deed de deur open. 'Hallo daar! Zijn jullie de familie Higgins?' 'Ja,' zei Rachel. 'En dit is een vriend die mee is gekomen.' 'Wat leuk. Ik ben Jacob.'

‘Mam, mogen we zelf even rondkijken?’, vroeg Taylor. ‘Tuurlijk, maar alleen als je je broertje meeneemt en niks aanraakt.’

Taylor wees naar de tuindeur die op een kier stond. ‘Ga maar even in de tuin spelen, Ritchie.’ Ritchie rende de grote tuin in. Hij speelde tussen de struiken en verstopte zich achter de dikke bomen.

Ondertussen liep Johnny naar boven. Aan het einde van de overloop stond een oude trap naar de zolder. ‘Kom eens kijken Taylor, er is hier een of andere oude zolder!’

Taylor twijfelde een beetje. ‘Zullen we daar wel heengaan?’ ‘Waarom niet?’ ‘Nou, mijn moeder zei dat er een oma is doodgegaan op die zolder, straks zweeft haar boze geest daar rond.’ ‘Kom op watje. Wedstrijdje?’

Johnny rende naar de trap en struikelde bijna. Taylor rende hem achterna. Er was maar één lamp op de zolder en het rook er muffig. Toen Taylor de lamp aandeed, zagen ze hoe stoffig het er was. In de hoeken stonden stapels dozen, allemaal bedekt met stof.

‘Gatverdamme! Kunnen we nu naar beneden, ik krijg hier de kriebels van.’ ‘Kom op Taylor, ik wil weten wat hier allemaal staat.’ ‘Oké dan, ik wil je stemming niet ver-

pesten. Maar ik weet bijna zeker dat hier allemaal oude oma spullen staan.’ Taylor wees naar de oude schommelstoel, het antieke servies en de oude verroeste piano.

‘Kom eens kijken Taylor. Er is hier een schilderij.’ Johnny liep naar een schilderij toe en haalde de doek die er overheen hing, af. ‘Ja, dit is toch van die ene Maurizio Carpu-chelli?’ ‘Ja, hij is echt goed. Ik had niet verwacht dat die oude oma moderne kunst had.’

Op het eerste gezicht leek het schilderij gewoon op een graanveld met een jongetje en een hond die er doorheen renden, maar Johnny merkte iets raars. ‘Hé, kom eens kijken. Is dit niet een beetje vreemd?’ ‘Wat dan Johnny?’ ‘Nou, ik denk dat ze ergens voor wegrennen. Kijk maar. De jongen kijkt bang.’ ‘Ik weet het niet hoor.’

De twee bogen voorover om het beter te kunnen bekijken, maar toen gebeurde iets onverwachts... Het schilderij veranderde in een groot, zwart gat waar Johnny en Taylor in werden gezogen. Ze tuimelden in een soort brede, donkere tunnel. ‘W.. Wat gebeurt er?’, riep Taylor. ‘Alsof ik dat weet, hou je goed vast!’

Ze gingen een paar keer over de kop en Johnny werd tegen de rand van de tunnel geslingerd. Het leek een eeuwigheid te duren. Maar toen zag Johnny eindelijk weer licht. ‘Kijk eens!’ Taylor maakte zich klaar voor een harde val. Dat was maar goed ook. Ze vielen op keiharde aarde die was bedekt met kiezelsteentjes.

‘Waar zijn we?’ Johnny keek om zich heen en zag alleen maar dode bomen en struiken. De bloemen hingen slap en er was geen kleur te zien. Hij zag precies hetzelfde graanveld als op het schilderij van Maurizio Carpuchelli. Alleen het jongetje was nergens te bekennen.

Ineens hoorden ze iets ritselen in de struiken. ‘W.. Wat is dat?’, vroeg Taylor. ‘Ga eens achter die boom staan,’ zei Johnny, ‘dan kijk ik wel.’ Hij pakte een stok en prikte in de struiken. Een klein jongetje kwam tevoorschijn, samen met een hond. ‘Hé! Dat is het jongetje van het schilderij!’ Taylor kwam achter de boom vandaan en ging naast Johnny staan.

‘Jullie zijn het! Het is waar! De uitverkorenen!’ Het jongetje straalde helemaal toen hij Johnny en Taylor zag. ‘De wat? Ik denk dat dat joch een beetje in de war is.’ Taylor

ging weer achter Johnny staan. ‘Nee, als jullie in het schilderij zijn gezogen, zijn jullie de uitverkorenen.’

‘Wat moeten we dan doen als uitverkorenen?’ Johnny voelde zich ineens heel stoer toen hij hoorde dat hij belangrijk was. ‘Jullie zijn uitgekozen om onze planeet Cylnicus te redden. Jullie moeten een serum vinden ergens in het bos. Als je het dan in de lucht gooit, is onze planeet bevrijd van het kwaad.’

Welk kwaad?, vroeg Taylor. ‘Bedoel je waar je voor wegrende in dat schilderij?’ ‘Ja. Het zijn donkere, dreigende wolken die op je afkomen. Sommige mensen zeggen dat ze die wolken een keer van dichtbij hebben gezien en dat ze enge, doordringende ogen hebben. Elke nacht vermoorden ze iemand of zelfs een heel gezin.’

Die nacht mochten Johnny en Taylor bij de familie van het jongetje slapen. Hij heette Dismmicus. Best een rare naam voor een kind, vond Johnny. Ze deden geen oog dicht. Ze waren bang dat de wolken zouden komen. Gelukkig gebeurde dat niet.

De volgende dag vertrokken Johnny, Taylor en Dismmicus vroeg in de morgen. Ze liepen uren en uren, maar opeens stopte Dismmicus op het midden van een pad. Hij

zei: 'Jullie moeten hier verder, maar ik kan niet mee. Als je het pad blijft volgen, kom je vanzelf bij de plek waar het serum ligt.'

'Waarom kun je niet mee?' Johnny was te bang om met z'n tweeën verder te gaan. 'Er is hier een onzichtbare poort. Alleen de uitverkorenen kunnen verder, kijk maar.' Dismmicus gooide een grote steen. De steen vloog door de lucht, maar een meter verder werd hij tegengehouden door een soort wand van blubber.

'En waarom zouden wij er wel doorheen kunnen?' Taylor raakte de blubberwand aan. 'Omdat jullie de uitverkorenen zijn.' Dismmicus gaf Johnny een rugzak met spullen. Hij liep terug zonder nog iets te zeggen.

'Nou, daar gaan we dan.' Taylor stapte met één voet door de poort. Ze wachtte tot er iets ergs ging gebeuren, maar het bleef rustig. Daarna stapten ze tegelijkertijd door de blubberwand en kwamen terecht in een duister woud.

De bomen waren dood. De bloemen die er nog waren, hingen slap en somber naar beneden. 'Waar zijn we? Dit is heel anders als dat andere woud!' Taylor wilde teruglopen, maar de blubberwand was verdwenen. 'Blijkbaar kan je alleen heen, maar niet terug.'

Uren dwaalden Johnny en Taylor door het woud. Hun magen knorden en ze werden bang door het gehuil van de wolven. Toen het donker werd, besloten ze een schuil-

plaats te zoeken. Gelukkig was er een verlaten berenhol waar ze in konden slapen.

Johnny graaide in de rugzak die hij van Dismmicus had gekregen en vond een deken. 'Hé! Kom eens kijken!', zei Taylor. 'Die wolken hangen wel erg laag, en... en ze zijn zwart! Denk je dat...' '...dat dat het kwaad is?', vulde Johnny aan. 'Het kan niet anders.' Taylor zat bij de rand van de grot. 'Kom terug! Straks ben je..' 'Jaha, ik kom al.'

De volgende ochtend was Taylor al vroeg uit de veren. Johnny lag nog te snurken. Weer hoorde ze dat ritselende geluid toen Dismmicus uit de struiken kwam. 'Eh, Johnny. Word eens wakker!!!' 'Huh? Wat is er nu weer?' 'Ik hoor iets, kom eens even.' 'Het is vast niks.' 'Jemig, kom nou effe!'

Op dat moment sprong er een eng, halfdood wezen uit de bosjes in de buurt van de grot en viel Taylor aan. Hij had een diepe vleeswond in zijn zij. Blijkbaar had het

beest net een gevecht gehad.

Johnny schoot meteen te hulp. Hij pakte een scherp mes uit de rugzak. Een paar seconden later lag het beest jankend en kronkelend op de vloer van de grot.

Johnny was verstijfd van angst en kon niet geloven dat hij een monsterlijk wezen had vermoord. 'Nou, eh, ontbijt dan maar?', zei hij aarzelend. Taylor maakte een vuurtje met de lucifers die ze van Dismmicus hadden gekregen. Daarna spiesde ze het beest.

Ze reisden drie dagen. Ze aten bessen van bomen en jogen op enge wezens. Soms was het pikkedonker en konden ze niks zien. Elke avond moesten ze op zoek naar een grot om te schuilen voor de zwarte mist. Er leek geen einde te komen aan het pad.

'Hoe lang moeten we nou nog?', vroeg Taylor. Ze had wallen onder haar ogen en haar hoofd hing laag. 'Niet lang, denk ik', zei Johnny. 'Kijk maar eens!' Hij stopte voor een boom met een groot gat erin. 'Wow, een boom! Hoe bijzonder kan het zijn?' 'Neeeee, kijk er eens in!'

Johnny wees naar de holte. 'Wat is er mis mee?' Taylor boog voorover. 'Dat flesje daar. Zie je dat? Dat is het serum, slimmerd!' 'Oh, my god! We hebben het gevonden!' Taylor sprong in de lucht en gilte zo hard dat zelfs de halfdode vogels ervan schrokken.

‘Wat doen we nu?’, vroeg Johnny. ‘Ik heb een brief van Dismmicus gekregen’, zei Taylor. ‘Die mocht ik pas openmaken als we het serum hadden gevonden.’ ‘Nou, waar wacht je dan op? Maak open!’ Johnny werd ongeduldig en zijn pupillen werden gigantisch.

‘Oké’, zei Taylor toen ze klaar was met lezen. ‘Pak het serum uit de boomholte.’ Johnny pakte het kleine glazen flesje met het aquablauwe spul uit de boomholte. Het zat onder de spinnenwebben. ‘En nu moeten we wachten tot het donker is’, ging Taylor verder. ‘Wat? Maar het is pas middag!’ ‘Nee hoor, het begint al te schemeren.’

Johnny liet het serum geen seconde los. In een grot wachtten ze tot het donker was. Toen maakte Johnny het flesje open en het serum vloog de lucht in. Er ontstond een soort draaikolk die de lucht invloog. De vloeistof veranderde in stof dat zich snel verspreidde.

Natuurlijk konden Johnny en Taylor niet zien wat er aan de andere kant van het rijk gebeurde, maar er was iets magisch aan de gang: de bomen kregen kleur en stonden volop in bloei, de bloemen gingen recht staan en roken weer heerlijk. De mist verdween en het werd dag.

Uit het niets kwam Dismmicus tevoorschijn en gaf Johnny en Taylor een dikke knuffel. ‘Ik wist dat jullie het konden!’

Op dat moment ontstond een gat in de grond waar Johnny en Taylor in werden gezogen. In een mum van tijd

stonden ze weer op de plek waar alles was begonnen: de zolder van het grote landhuis.

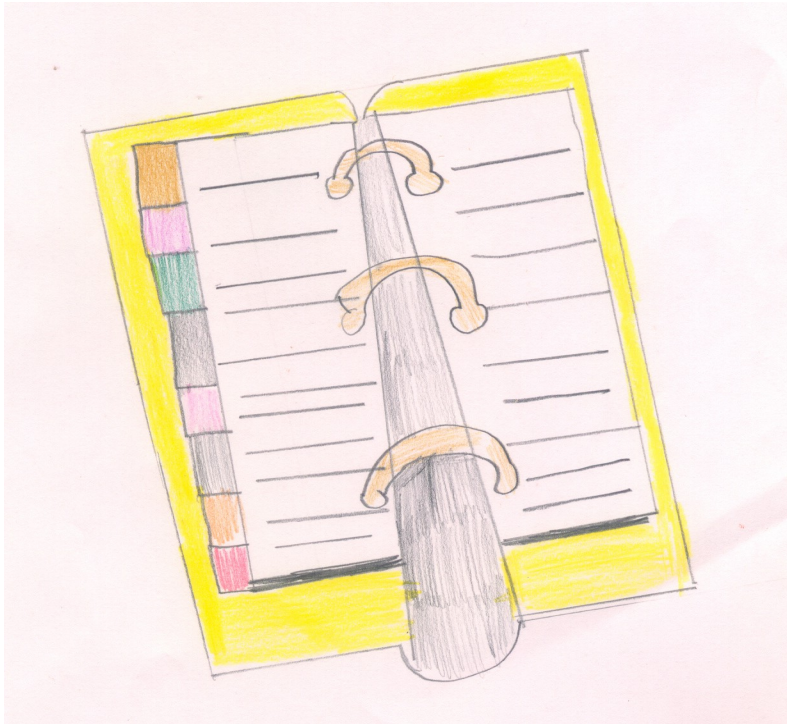
Johnny zag er tegenop om weer naar huis te gaan. Hij had een mooi avontuur beleefd en nieuwe vrienden gemaakt. Thuis zou alles zijn zoals het altijd was. Met ouders die er nooit zijn. Ze hadden hem misschien niet eens gemist!

Maar hij had het verkeerd: zijn ouders waren dag en nacht naar hem op zoek geweest en hadden geen oog dichtgedaan. ‘We hebben je zo gemist lieverd!’ Zijn moeder kwam naar hem toe en gaf hem een dikke knuffel.

Natuurlijk was ook Taylor’s moeder opgelucht, net als haar broertje. ‘Waar waren jullie nou?’, vroeg ze midden in een dikke groepsknuffel. ‘Dat is een lang verhaal mam.’

Een nieuwsgierig Aagje

Tekst en illustraties Tim Leusink

Aagje (de hoofdpersoon) is een klasgenoot van Benthe. Aagje en Benthe zijn goede vriendinnen. Ze spreken vaak af.

Eén keer is het afspreken voor Aagje wel heel speciaal. Ze ziet het dagboek van Benthe liggen. Aagje is nieuwsgierig en slaat het boek open. Er komt een felle, witte flits.

*Wat er daarna gebeurt?
Lees het verhaal en kom erachter!*

Het was drie uur. De juffrouw ging bij de deur staan om iedereen een prettig weekend te wensen. Benthe en ik zouden afspreken. Ik liep de gang in en zag dat de jas van Benthe al weg was. Dus ik liep maar naar huis.

Onderweg naar huis, hoorde ik geschreeuw vanuit de verte. ‘Aagje! Aagje!’ Ik keek om en zag Benthe. Ze kwam dichterbij. ‘We zouden toch afspreken?’, vroeg Benthe. ‘Ja, alleen je was al weg.’ ‘Nee hoor. Ik stond achteraan in de rij.’ ‘Maar jouw jas was al weg.’

Op het moment dat ik het zei, keek ik naar de jas. ‘Dat is jouw jas niet’, zei ik. ‘Jawel hoor, ik heb net een nieuwe jas. Mijn oude hangt nog thuis’. ‘O, daarom’, zei ik.

Benthe en ik liepen naar het huis van Benthe. We waren lang op haar kamer aan het spelen. Ik zag een mooi dagboek liggen, waarschijnlijk was het van Benthe.

Toen we klaar waren, gingen we op bed zitten. We vertelden wat we allemaal dit jaar al hadden gedaan. Benthe mocht eerst. Ze zei: ‘Ik ben in Madrid, Barcelona en Maleisië geweest.’

Daar was ik wel een beetje jaloers op.

We liepen naar beneden en ik verzon een smoes om in het dagboek van Benthe te kunnen kijken. Want zo nieuwsgierig ben ik nou eenmaal. ‘Benthe’, zei ik. ‘Ja, wat is er?’ ‘Ik ben iets vergeten. Het ligt nog in jouw kamer.’ ‘O, ga maar snel halen.’

Ik liep naar boven. Ik stapte de kamer binnen en zag het dagboek liggen. Ik sloeg het open. Er kwam een witte flits. En opeens stond ik voor een gebouw genaamd: Paleis Madrid. Hier had Benthe het over!

Ik dacht goed na wat er gebeurd kon zijn. Maar ik kon niks bedenken. Ik liep een paar meter verder. Ik zag leuke winkeltjes. Alleen: ik had geen geld bij me. Dus ik besloot het dagboek dat nog in mijn armen lag, weer dicht te doen.

Toen ik het boek dichtdeed, stond ik weer in de kamer van Benthe. Ik liep naar beneden waar Benthe stond te wachten. ‘Jij bent snel terug.’ ‘Vind je?’ Ik zei maar niks over dat Madrid gedoe.

Benthe vroeg wat ik vergeten was. ‘M... m...’, stotterde ik. ‘Mijn gelukspen.’ ‘O, laat eens zien.’ Gelukkig zat er een pen in mijn zak, daarom kwam ik ook op het idee. Het was een splinternieuwe pen. Het was helemaal geen gelukspen, het was een normale pen.

De moeder van Benthe kwam de keuken uitlopen. Ze zei: 'Het is tijd.' Dus ik liep terug naar mijn eigen huis. Onderweg bedacht ik dat ik terug wilde naar Madrid. Alleen zou ik dan geld meenemen om een souvenir in Madrid te kunnen kopen.

Thuis zat mam op de bank. Ik klopte op het raam. Ze deed open en vroeg wat ik gedaan had. Ik zei dat ik met Benthe buiten had gespeeld, want mijn moeder vindt het niet goed als ik heel de middag binnen zit.

Ik liep naar de huiskamer. 'Waar is papa?' 'O papa moest nog boodschappen doen.' 'Wat voor boodschappen?' 'Weet ik niet', zei mama. 'Waarom wil jij toch altijd alles weten?'

'Morgen hebben papa en ik een tienminutengesprek over jou op school', zei mama. Ik schrok even, maar gelukkig heb ik de laatste tijd goede cijfers. Je weet alleen nooit wat de meester gaat zeggen. Misschien gaat hij wel liegen, omdat hij mij niet aardig vindt. Het kan van alles zijn. Maar daar zal ik nooit achter komen.

Ik liep naar mijn kamer en ging huiswerk maken. Ik haat huiswerk, maar als ik het niet maak krijg ik straf. Ik voelde het eerste zweetdruppeltje over mijn wang lopen. Er vallen er wel tien of vijftien per huiswerk af. Ik ben namelijk heel zenuwachtig als ik huiswerk maak. Ik heb tot nu toe alleen maar goede cijfers en die laat ik me niet afpakken door dat huiswerk.

Het huiswerk was klaar. Ik ging lekker beneden op de bank liggen. Mama was al bezig met het eten. Ik ging even kijken wat ze aan het maken was. Ik wil nu eenmaal alles weten.

Spruitjes?! 'Mama zijn dat spruitjes?' 'Ja.' 'Vies. Mama heb je

niet iets anders.' 'Nee, sorry Aagje.' Ik ging weer terug naar de bank.

Ik ging zitten en hoorde een auto aankomen. Het was die van papa. Nou kon ik weer opstaan om de deur voor hem open te doen. Toen ik bij de deur stond, zei papa dat hij een sleutel in zijn zak had. Ik was dus voor niks opgestaan! Ik ging weer terug naar de bank en nou bleef ik liggen.

Toen ik was bijgekomen, zette ik de computer aan. Ik zag dat Marktplaats op stond. Er stond ook dat er een computerspel

was gekocht. En mama had nog wel gezegd dat ik dat spel niet zou krijgen!

Ik liep naar mama en vroeg of ze het spel toch gekocht had. Ze zwoer van niet. Ik zei maar niet wat ik op Marktplaats had gezien. Als ik het zou zeggen, zou het geen verrassing meer zijn. Over twee weken ben ik namelijk jarig en misschien krijg ik het wel als cadeau.

Net toen ik tv wilde kijken, wilde papa dat ook. En je kent het: dan moet de jongste op haar kamer kijken. Toen ik daar de tv aanzette, hoorde ik mama roepen: 'Het eten is klaar!'

Ik liep naar beneden. Iedereen zat aan tafel en de tv stond alweer uit. Papa en mama aten hun bord heel snel leeg, Het leek wel of ze een grote mond hadden. Toen ik het laatste spruitje op had, zei mama dat ik de tv boven uit moest zetten.

Ik bedacht dat ik vandaag op tijd naar bed moest gaan. Morgenvroeg moet ik hockeyen. Het wordt een spannende wedstrijd, want we kunnen kampioen worden. Als we de wedstrijd verliezen, vind ik dat een schande. Dus ik moest maar eens gaan slapen.

De volgende morgen haalde Benthe mij op. Net als bij andere wedstrijden. Benthe zit ook in mijn elftal. Deze keer was ze met de auto. Haar moeder ging mee en de mijne ook.

In de kleedkamer vroeg Benthe of ik gisteren aan haar dagboek had gezeten. 'Hij lag 's avonds niet waar hij hoort te liggen.' 'Ik weet het niet Benthe,' zei ik. Maar wat ze vertelde, klopte. Ik had het dagboek niet op de goed plaats teruggelegd. Ik had hem op haar bed teruggelegd en daar lag hij niet toen ik hem

pakte.

Maar ik vertelde haar de waarheid niet. Ik zei nog een keer: 'Nee Benthe, ik weet het niet. Ik heb er niet aangezetten.' Gelukkig kwam op dat moment de trainer binnen. Hij vertelde de opstelling van het team.

Na de bespreking liepen we het veld op. De tegenstanders waren veel groter en breder. Maar als wij gewoon ons spelletje zouden spelen, was er niets aan de hand. Ik mocht in de spits en ik kreeg al gelijk een perfecte bal. Ik nam hem aan met mijn stick en sloeg hem naast de keeper. 'Goal!', schreeuwde ik.

Het was nog even gevaarlijk voor ons doel, maar de bal ging er niet in. ‘Mooie redding’, riep ik naar onze keeper. Zij is één van de beste speelsters van het team.

Daarna had Benthe de bal. Ze speelde hem snel naar mij, maar ik stond niet vrij. Dus we raakten de bal weer kwijt.

Vlak voor de wedstrijd was afgelopen, scoorde Benthe 2-0. We begonnen allemaal te zingen ‘Waar is dat feestje? Hier is dat feestje!’

Het hele team liep naar de kleedkamer. De trainers hadden champagne meegenomen en we maakten de flessen open. Het spoot alle kanten op.

Na het omkleden, werden we gehuldigd op het podium in de kantine. De muziek ging aan: ‘We are the champions of the World.’ We stonden allemaal op de tafel. Helaas duurde het feest niet eindeloos.

We reden naar huis. Daar hoorde ik luid muziek uit de ramen komen. Iedereen was er! Opa’s, oma’s, mijn oom en tante. Er waren veel cadeau’s. Ook zaten er twee kaartjes bij voor een hockeywedstrijd naar keuze.

Toen iedereen weg was, was het al best wel laat. Ik mocht kiezen wat we gingen eten en waar. Ik koos uit eten bij het beste restaurant van de stad. Meestal nemen mensen eerst een voorgerecht, maar ik begon gelijk met het hoofdgerecht: friet.

Na het eten, reden we naar huis. ‘Morgen weer school’, zei

mama. ‘Ja, saai!’, zei ik. Thuis moest ik gelijk naar bed. Ik lag weer te dromen over Paleis Madrid waar ik nog een keer naar toe wilde.

Toen ik wakker werd, zag ik op de wekker dat het al vijf over acht was. Dus ik moest even de turbo erop gooien. Ik was net op tijd op school.

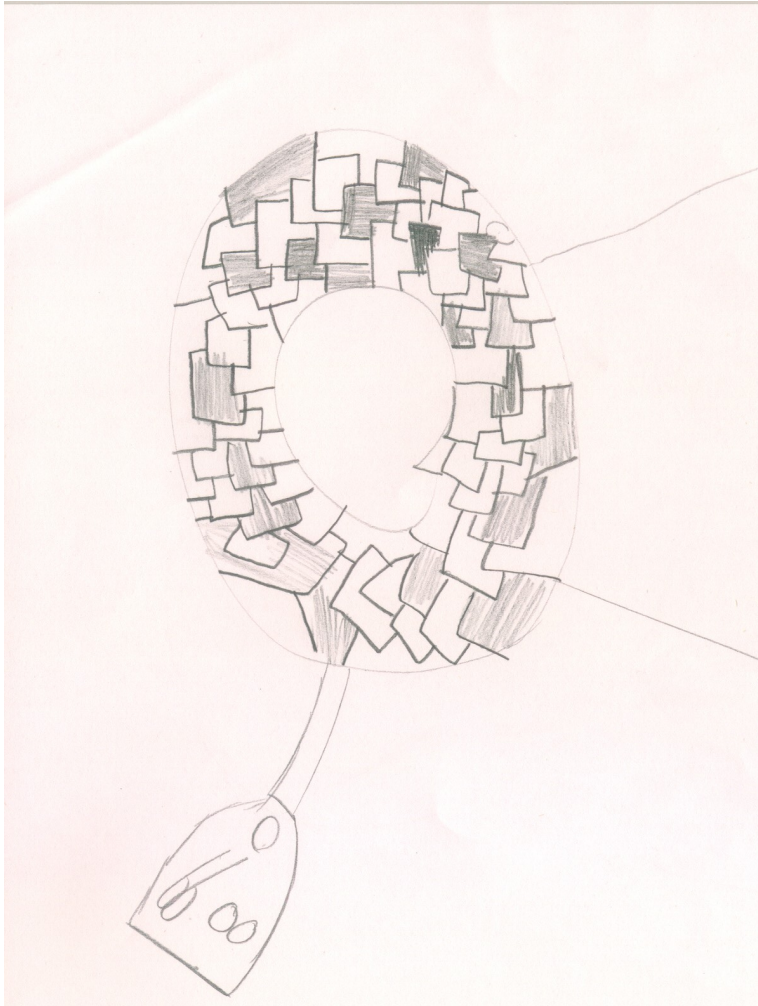
In de pauze vroeg ik aan Benthe of ze af wilde spreken. Stiekem had ik al geld in mijn zakken gedaan om een souvenir te kunnen kopen in Madrid. Gelukkig wilde Benthe afspreken.

Na school ging ik met Benthe mee. We gingen in haar kamer spelen. Ik had geluk, want ze moest naar de wc. Dus had ik de kans om in het dagboek te kijken. Maar deze keer lukte het niet om in Madrid te komen en de tweede keer ook niet.

Gelukkig ging het de derde keer wel goed. Ik stond weer bij Paleis Madrid. Ik keek even rond en zag een leuk winkeltje. Daar wilde ik eens binnen kijken.

Ik liep het winkeltje binnen. Wow, dit was veel groter dan bij mij thuis. Het was zo groot en zo druk. Mijn blik viel op een ketting. Ik kon de prijs nergens vinden en ik besloot het te vragen. Ik liep op iemand van de winkel af. ‘Hallo, weet u de prijs van die ketting?’

‘Tengo entendido que no.’ ‘O ja’, bedacht ik, ‘ik ben in Madrid. Hier praten ze Spaans.’ Dus ik ging op zoek naar een andere ketting waar de prijs wel bij stond. Die was niet moeilijk te vinden. Ik pakte de ketting en liep naar de kassa.

Toen ik de winkel uitliep, bedacht ik dat Benthe zo terug zou komen van de wc. Het zou raar zijn als ze me niet zag en dat ik dan - poef - ineens zou verschijnen. Dus ik besloot het dagboek dicht te doen.

Ik stond weer in de kamer van Benthe. Ik had net het boekje weggelegd toen Benthe binnenkwam. Je kon haar dagboek nog zien bewegen. Maar dat had ze gelukkig niet door.

Ik begon maar gauw te praten over de wedstrijd van gisteren. 'Ja', zei Benthe. 'Weet je nog dat ik in de kleedkamer vroeg of jij aan mijn dagboek had gezeten? Het is raar, maar nu ligt hij weer niet waar ik hem had neergelegd.'

'Ik weet het echt niet', zei ik. 'Ik heb er niet aangezetten.' En ik speelde met de ketting uit Madrid die in mijn broekzak zat. 'Oké, ik geloof je', zei Benthe.

Tekst en illustraties Donna Naaijken

Tom is een jongen die erg gepest wordt. Zijn opa ziet hem vaak verdrietig en daarom geeft hij hem een dagboek waarin hij kan opschrijven wat hij voelt. Dan hoeft Tom er niet meer over te piekeren. Sinds die dag schrijft Tom elke dag in het dagboek.

Sander is iemand die Tom pest. Hij is blijven zitten en omdat hij ouder is dan de rest voelt hij zich stoer in de groep. Sander is nieuwsgierig. Hij wil weten wat Tom in zijn dagboek schrijft. Dus op een dag, als Tom even weg is, grijpt Sander zijn kans. Hij pakt het dagboek.

Als de school is afgelopen gaat Sander thuis het dagboek lezen. Als hij het openmaakt komt er een flits en dan...

Tom zit in de auto op weg naar zijn opa. Zijn oma is kort geleden doodgegaan en zijn opa voelt zich nou heel erg verdrietig. Daarom gaan Tom en zijn ouders bij hem op bezoek. Tom zit er ook heel erg mee. Omdat hij zijn oma heel aardig vond.

Als ze er aankomen, doet zijn opa open. Iris, de moeder van Tom, vraagt hoe het gaat. Tom kan dat wel aan zijn opa zien. Zijn tranen zijn nog een beetje te zien en zijn gezicht is helemaal rood. 'Kom binnen', zegt hij.

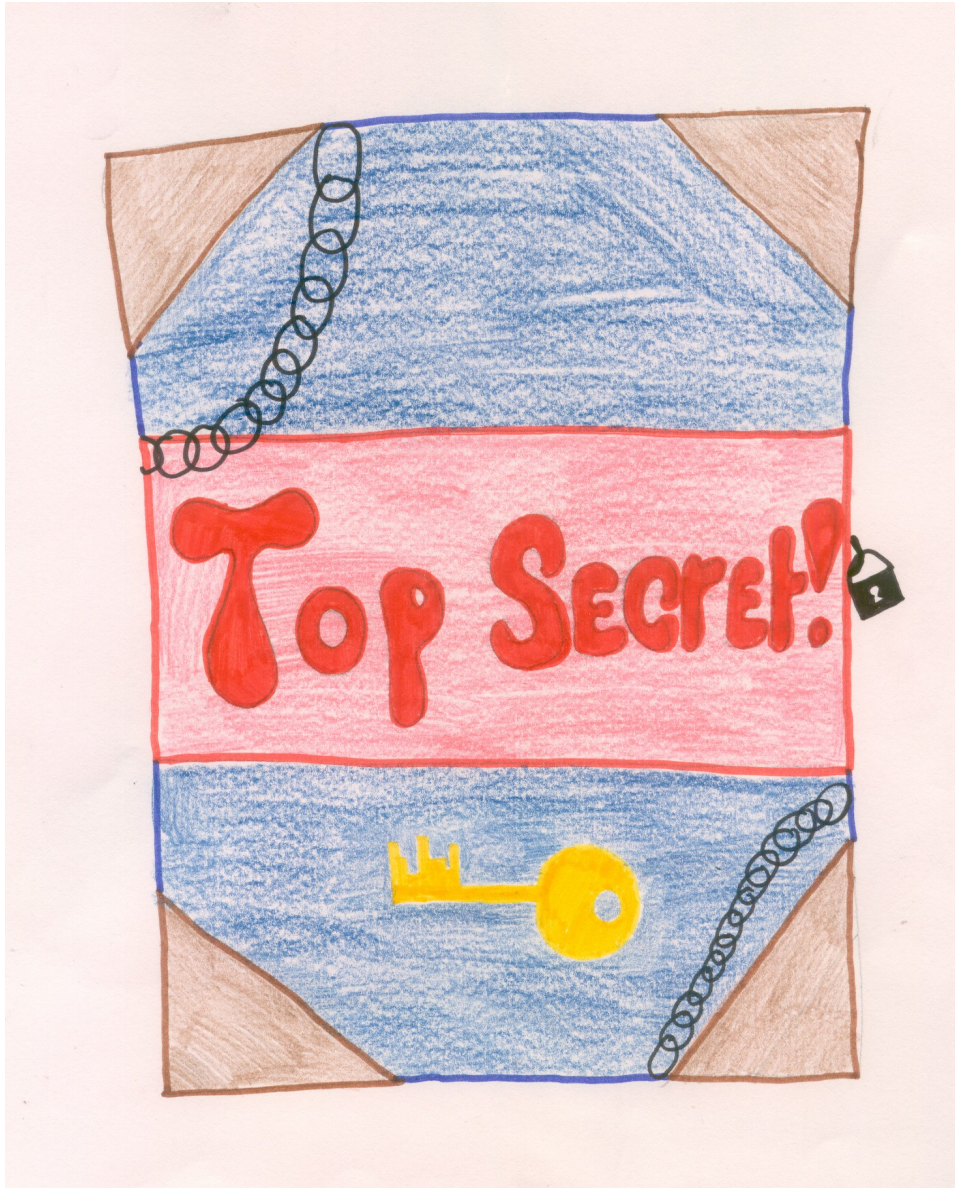
'Tom', zegt zijn opa, 'ik heb een cadeautje voor je.' Hij houdt hem een boek voor. 'Het is een dagboek. Daarin kun je je gevoelens opschrijven. Dan hoef je nooit meer te piekeren, want alles staat op papier.'

Tom pakt het boek uit de handen van zijn opa en bekijkt het aandachtig. 'Dank je wel opa!' Hij pakt een pen en begint meteen te schrijven. Hij merkt dat hij het fijn vindt om alles op te schrijven waar hij over piekert en dat hij er minder verdrietig van wordt. Dan besluit hij het boek ook mee naar school te nemen.

Het is maandag. Tom zit aan zijn tafel op school in zijn dagboek te schrijven. Sander, die naast hem zit, is met zijn vrienden aan het kletsen. Als de les begint, legt iedereen zijn spullen in zijn la. Behalve Tom, want als hij klaar is wil hij per se verder schrijven in zijn dagboek.

'We beginnen met rekenen', zegt de juf. 'Onder de instructie

mag je niet naar de wc. Dus is het nu tijd om te gaan.' Een paar kinderen gaan naar de wc. Waaronder Tom. Sander grijpt zijn kans en pakt het dagboek.

Als Tom terugkomt, ziet hij dat zijn dagboek weg is. Hij vraagt aan Anna, die tegenover hem zit, of zij er iets van afweet. Anna wil net iets zeggen, maar dan roept de juf: 'Stilte!'

Tom maakt zich vreselijk zorgen. 'Stel je voor dat iemand het dagboek leest!', denkt hij. 'Ik word al gepest en het zal alleen maar erger worden!' Dan gaat de schoolbel. 'Nou', zegt de juf, 'we gaan even naar buiten.'

Buiten op het schoolplein komt 'de bende' van Sander op Tom af. Hij voelt zich hier niet goed bij. 'Haha, kijk mij nou!', zegt Sander. 'Ik ben Tom en ik slaap met een knuffel.' 'En deze dan', zegt Cars. 'Ik ben Tom en ik schrijf nog in mijn dagboek dat de boze heks me niet mag halen!'

'Nee, dit dan', zegt Annaïes. 'Ik ben Tom en ik stop mijn brood in een trommeltje waar een teddybeer op staat!' De bel gaat en Sander geeft Tom een harde duw waardoor hij achterover valt.

Na de pauze leert de klas nog even door. Dan mogen ze naar huis. Sander rent naar huis met het dagboek van Tom. Eenmaal thuis gaat hij snel naar zijn kamer om het dagboek te lezen. Als hij het opendoet en de eerste regels leest, komt er een flits. Even lijkt hij in de verte een engeltje te zien en dan... Ineens staat hij in een vreemde kamer.

'Wat is dit nou?', denkt Sander en hij kijkt in de spiegel. 'Maar dat is mijn spiegelbeeld helemaal niet! Dat is het spiegelbeeld van Tom!' Hij kijkt om zich heen en hoort een vrouwenstem

roepen: 'Tom, we gaan eten!'

Sander gaat naar beneden en ziet dat zijn moeder niet in de keuken staat maar de moeder van Tom. Hij gaat aan tafel zitten om te eten. Daarna gaat hij weer naar boven. Uiteindelijk gaat hij maar slapen in de hoop dat hij morgen Sander weer is.

De wekker gaat en Sander wordt wakker. Hij kijkt in de spiegel en ziet Tom. Hij is nog steeds zichzelf niet. 'Dus het was helemaal geen droom!', denkt hij. Dan gaat hij naar beneden. 'Goeiemorgen mam!', zegt hij. Hij eet zijn eten op, poetst zijn tanden en gaat naar school.

Sander loopt naar de ingang van school. Hij ziet zijn vrienden staan en loopt erop af. Maar ze lachen hem uit en Cars duwt hem omver. Zijn knie ligt open. Snel gaat hij naar de wc om het zand eraf te spoelen. 'Natuurlijk', bedenkt Sander. 'Ze denken dat ik Tom ben.'

Als hij de klas binnenkomt, is hij te laat. 'Zo, Tom, waar ben je de hele tijd geweest?', vraagt de juf. 'Ik ehh... ik heb me verslapen', zegt Sander zacht. 'O', zegt de juf, 'dan moet jij na school nablijven om strafwerk te maken.'

'Juf?', vraagt Elize, 'wilt u me even helpen?' 'Ja hoor!', zegt de juf. Als Sander wil gaan zitten, trekt Cars zijn stoel onder hem vandaan zodat hij op de grond valt. Sander pakt zijn stoel terug, slikt zijn tranen door en gaat zitten

'Nou Tom', zegt de juf, 'we zijn begonnen met rekenen taak 54. Pak nou maar je boek en een beetje snel graag!' De juf geeft

uitleg en iedereen begint te werken.

Als de les is afgelopen gaan ze naar buiten. Sander staat in een hoekje zijn fruit op te eten. Dan hoort hij de stemmen van Cars en Annaïes. Ze schelden hem uit en hij krijgt een duw waardoor hij achterover tegen de muur valt. 'Au!', roept Sander. Hij wrijft over zijn hoofd en staat op.

Als hij naar binnen wil gaan, staat de juf op hem te wachten. 'Zo Tom, waarom ben je nou weer te laat?', vraagt ze. 'Ik ben net buiten geweest en... ehh ...ik struikelde over mijn voeten', zegt Sander haperend. 'Jaja', zegt de juf. 'Meekomen jij!' Sander loopt snel mee naar de klas en gaat op zijn plaats zitten.

'We gaan beginnen met topografie', zegt de juf. 'Als ik je naam roep, moet je naar voren komen om een plaats aan te wijzen.' 'Tom', zegt de juf. 'Kom jij maar aanwijzen waar Almere ligt.' Sander komt zenuwachtig naar voren en wijst een plek aan waarvan hij denkt dat het Almere is.

'Haha, FOUT!', hoort hij Cars achter hem roepen. Iedereen lacht mee. Sander gaat met een rood hoofd weer zitten. Na hem zijn er andere kinderen aan de beurt. Daarna gaan ze naar de gym.

In de kleedkamer trekt Sander zijn lievelingsshirt aan en daarna gaat hij naar de gymzaal. Daar ziet hij Cars en Annaïes naar hem wijzen. Ze komen naar hem toe. 'Zie hem nou in zijn shirt lopen!', zegt Cars. 'Zie dat draakje dat erop staat! Haha!'

Sander voelt zich verdrietig en gaat na de gymles terug naar

het schoolgebouw. Hij moet nog vijf minuten nablijven. Als dat voorbij is, gaat hij naar huis.

Als hij thuis is, gaat Sander naar boven om huiswerk te maken. Dan hoort hij Toms moeder roepen om te komen eten. Hij gaat naar beneden, eet en gaat weer naar boven. Even later moet hij naar bed. Hij knipt zijn lichtje uit en hoopt dat hij morgen niet meer gepest zal worden.

De volgende dag gaat Sander naar school.

Ze beginnen weer met rekenen. Tijdens de les voelt Sander iets lichts tegen zich aanbotsen. Hij kijkt om en ziet een vliegtuigje op de grond liggen. Er staat op geschreven: 'Maak open Tom.'

Sander pakt het vliegtuigje van de grond, vouwt het open en leest wat er op het briefje staat. 'Hé sukkeltje!', staat er. 'Draai je eens om.' Sander draait zich om. Cars en Annaïes gooien nog een vliegtuigje naar hem toe. Daar staat niks op.

Even later gaat de zoemer. Als Sander naar buiten wil gaan, houdt de juf hem tegen. 'Zo Tom', zegt ze, 'waarom liggen al die vliegtuigjes rond jou tafel?' Hij wil net iets zeggen, maar de juf is hem voor. 'Ruim maar snel op, anders mag je niet naar buiten.'

Snel ruimt Sander alles op en gaat naar buiten. Als hij buiten is, ziet hij zijn tas door de lucht vliegen. Cars en Annaïes zijn er mee aan het overgooien! Omdat hij er niet naartoe durft te gaan, eet hij zijn fruit (die in zijn tas zit) maar niet op.

Dan komen ze naar hem toe. Sander probeert de tas toch af te pakken maar dat lukt niet. Als hij weg wil lopen, duwt Annaïes hem tegen de muur. 'Owee hè!', zegt Annaïes, 'als je het tegen de juf zegt!'

Snel droogt Sander zijn tranen af en rent naar de klas. Hij is net niet te laat. Na school gaat hij thuis naar boven om te spelen. Onder het eten is hij stil. Na het eten, gaat hij naar bed.

Als Sander slaapt, krijgt hij een droom. In die droom ziet hij een engeltje. 'Hallo Tom', zegt het engeltje. 'Of moet ik Sander zeggen? Ik ben het engeltje dat jou in de schoenen van Tom heeft gezet.'

'Ik zag dat Tom heel verdrietig werd van al dat gepest door jou en je vrienden. Hij is zelfs heel onzeker geworden. Hij heeft het er echt heel moeilijk mee. Omdat ik een engeltje ben, moet ik ervoor zorgen dat iedereen op de hele wereld vrolijk is. Daarom ben ik hier, om Tom te helpen.'

'Ik heb je nu denk ik wel lang genoeg in de schoenen van Tom

gezet. Dus ik denk dat je nu wel weet hoe het is om gepest te worden. Als je belooft om Tom nooit, maar dan ook nooit meer te pesten, dan zal ik ervoor zorgen dat je weer in je eigen schoenen terecht komt. Maar als je ooit nog iemand pest, dan word jij weer diegene die je gepest hebt. En dan voor altijd!

'Maar hoe kan ik ervoor zorgen dat Tom naar me toe komt om naar mijn sorry te luisteren?', vraagt Sander aan het engeltje. 'Daar zorg ik wel voor', zegt het engeltje. 'Ik ben nu even weg om Tom te halen. Dan kun jij je alvast voorbereiden.'

Even later komt het engeltje terug met Tom. 'Lieve Tom', begint Sander. 'Ik heb je dagboek gestolen, omdat ik heel benieuwd was wat je er allemaal in schreef. Toen ik thuis het dagboek openmaakte, werd ik jou. Dus ik maakte het mee hoe het is om gepest te worden.'

'Ik heb er echt enorm veel respect voor dat je elke keer weer naar school gaat terwijl je gepest wordt. Ik wist helemaal niet hoe het nou eigenlijk voelde om gepest te worden. Ik voelde me stoer onder de rest door jou te pesten. Het spijt me echt enorm!'

'Het is goed', zegt Tom. 'Zullen we vrienden worden?', vraagt Sander. 'Oké', zegt Tom. Dan komt de engel en zorgt ervoor dat Sander weer zichzelf wordt.

De volgende dag gaan Tom en Sander samen naar school. Als ze daar aankomen, komt Cars eraan en wil hij Tom gaan slaan. Maar Sander springt ertussen om dat te voorkomen.

Meteen trekt Cars zijn hand terug. 'Dude? Wat doe je?', vraagt hij. 'Ik kom op voor mijn vrienden', zegt Sander. 'Jij weet niet hoe het is om gepest te worden. Geloof me, het is echt niet leuk.'

Cars biedt zijn excuses aan en samen lopen ze de school binnen. Vanaf die dag werd er nooit meer gepest in de klas van Tom, Sander en Cars.

De schrijvers

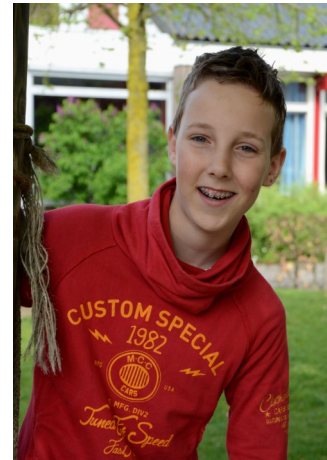
Puck van Eijkeren (11 jaar)

Speelt tennis en piano. Leest graag Cosmo Girl en boeken van Carry Slee. Houdt niet van ruzie. Vindt roze een mooie kleur.

'Ik weet niet meer hoe ik op het idee kwam voor mijn verhaal. Het was er ineens. Zo gaat dat bij mij altijd met schrijven.'

Tim Leusink (11 jaar)

Vindt voetballen leuk en schrijft graag verhalen. Leest het liefst boeken waarvan een serie bestaat. Bijvoorbeeld De Grijsze Jager.

'We waren in de klas bezig met spreekwoorden toen ik mee ging doen aan *Het leukste boek*. Daarom wilde ik iets met een nieuwsgierig Aagje doen.'

Naomi Goldenberg (12 jaar)

Leest graag boeken voor volwassenen, ook in het Engels. Vindt haken en breien leuk, maar ook joggen met de hond. Werkt aan een 'crime-achtig boek'. Baalt ervan als iets niet werkt zoals het zou moeten.

'Toen ik hoorde dat *Geheime werelden* het thema was, zat er meteen een verhaal in mijn hoofd. Dat werd *Het schilderij*.'

Donna Naaijken (11 jaar)

Doet aan waterpolo. Schrijft en tekent vaak. Leest graag de boeken van Dummie de Mummie. Mooie kleur: blauw.

'Waarom ik Tom en Sander heb bedacht, weet ik niet meer. Het verhaal *Top secret* groeide vanzelf. Maar ik heb een hekel aan pesten, dat wel.'

Het leukste boek is een initiatief van
kinderschrijfatelier schrijfletters.
Meer weten?
www.schrijfletters.webklik.nl

